

Hej alla nära och kära och just nu väldigt långt borta...

På något sätt känns det i kroppen att Indien är stängt och att möjligheten att komma till Sverige är väldigt begränsad. Trots att vi inte planerat att åka hem just nu, så har avståndet blivit större. Konstigt det där, men kanske är det lite på grund av allmän tristess också då vi har lite lite att göra. Allt är nedstängt här och vi får inte många chanser att träffa människor. Jag är betydligt mer extrovert än min man, och härrom veckan tog han mig ut sent på kvällen på motorcykeln och några föräldrar stoppade oss på vägen för att prata. Jag blev helt lycklig och kom ihåg varför livet är ganska trevligt ändå och Diwas skrattade åt mig och anmärkte på att jag nog behövde lite social kontakt i mitt liv.

Vi har förstått att ni numera får en del nyheter från Indien trots att viruset inte spridit sig med särskilt hög hast här. Och visst är det anmärkningsvärt med Indiens rejäla tag i att, som dom uttrycker det här; utrota viruset. Men precis som svenskarna accepterar Sveriges annorlunda hantering, så är människor även här färgade av sin kultur långt in i märgen. Så trots stora inskränkningar på den egna friheten och välfärden så är de flesta övertygade att man gör rätt i restriktionerna då man verkligen tror att man kan utrota den dödliga sjukdomen på detta sätt. Folk lever i otrolig rädsla för viruset och Diwas menar att det är bråk här i byn nästan varje dag när någon kommer utifrån för att t.ex. leverera medicin eller sälja grönsaker. Då har vi det ändå bra här, enligt mig, då vi bor vid en huvudled som byborna inte själva kan stänga av, utan det kommer en del mattransporter m.m. Nu har det hela tiden varit tillåtet att transportera ut mat till butikerna, men vissa byar har stängt av sina egna vägar totalt i rädsla för pandemin.



Men, vad de än tycker om regeringens hanterande så lider människor verkligen av konsekvenserna. Det blir mer inhemskt våld, man ser folk som annars jobbar, vingla omkring fulla på vägen & bakom vår mur samlas dagligen en grupp som spelar om pengar. En del har riktigt ont om mat och att nu inte ha jobbat, och blivit utan mer än två månaders inkomst, kommer såklart kännas även efter man har börjat jobba igen. Det slår väldigt hårt mot daglönare som är vana att köpa in mat och andra nödvändigheter utifrån det de fick in under veckan och bland vilka få har besparingar. En del har en gris eller några höns att slakta, men det räcker inte långt och är inte särskilt hållbart. En del kan skörda lite av det de själva odlar, men det är för tidigt på året för att kunna leva på det.



Men, det börjar faktiskt ljusna. Till och med Indien har insett att man inte kan hålla folk inne hur länge som helst. Efter drygt två månader med nästan totalt utgångsförbud börjar nu affärer & arbetsplatser öppna sakta men säkert. Härromveckan började ett fåtal tåg gå för de som suttit fast på sin arbetsort långt ifrån sina familjer (dom flesta vill dock inte ha hem sina, kanske smittade före detta byinvånare). Drygt 50 000 biljetter sålde slut på 3 timmar och så väldigt plötsligt kom beslutet att inrikesflygen får rätt att börja sälja biljetter igen. Som ni säkert har hört börjar en del flygbolag (såsom kära Finnair) även att planera för långresor i slutet på sommaren, och så börjar avståndet till Sverige minska aningen igen.



Vi som familj har dock haft det bra under den här tiden. Ofta njuter vi av mycket tid med familjen men ibland går vi varann på nerverna. Vi fastnade trots allt vid centret när alla vägar stängdes av, och det har varit väldigt värdefullt att spendera dessa dagar på den stora tomten på denna vackra plats på jorden. Här har även bygget på det stora multi-huset, kunnat vara igång de flesta dagar så att vi haft lite att göra. Ytterligare en familj bor här på centret, så de har varit behjälpliga hela tiden och ett sällskap för oss. Sen bor ytterligare en kille, som jobbar med oss, precis intill, så han har kunnat ta sig hit varje dag utan problem. Ett par veckor efter att utgångsförbudet trätt i kraft kom även våra byggarbetare tillbaka. De saknade mat på bordet till sig och sina familjer så de har lyckats smyga sig hit på cykel de flesta dagar. Och vi har tacksamt tagit emot dem.



Att bygget kunnat fortsätta sakta men säkert har verkligen känts som en välsignelse för oss. Vi hade blivit tokiga om vi inte hade haft nåt att göra och nu har vi haft så mycket mer tid att tänka efter och se till att allt hamnar där vi vill ha det. För er som inte vet så är det ett jättehus vi bygger på. Första våningen blev färdig i februari och en stor del av



den utgörs av vår förskola (just nu två små grupper). Sen har den ett rum för våra lärare att bo i, ett garage och ett kontor/pastorsexpedition, där vi just nu sover på madrass, och så toaletter förståss. Sen är andra våningen, där väggarna är uppe, stora och ganska öppna. Där är det förberett för kök, vardagsrum, gästrum och toaletter. Tredje våningen, där väggarna just nu är på väg upp, ska ha en gästlägenhet och tre sovrum med toaletter. Här tror vi att vi ska bo tillsammans med många andra, så alla stora utrymmen är anpassade för 10-15 personer. Arbetsfördelningen; Jag ritar och Diwas håller i alla trådar.

Jag känner mig lite stolt över min mans insats när han pratade med arbetsledaren för taksvetsningen härromdagen. Diwas uttryckte till honom att han tyckte 300 000 rs var mycket för att köpa och få upp ett plåttak. Svetsaren (som har gjort många jobb åt oss tidigare) avslöjade då, efter att ha räknat noggrant, att om Diwas hade gett honom hela jobbet för taket, dvs att köpa in material och allt, så hade han tagit 600 000 rs för det och dessutom gett honom sämre material. Så det är många kronor vi sparat dessa år på att Diwas köper in och prutar på allt själv och anställer och kommer överens om alla arbetsavtal och själv fungerar som arbetsledare. Han blir känd för att betala både material och arbetare i tid, så folk ger efter för hans prutande, för de vet att han står vid sitt ord.

Innan vi blev tvungna att stänga ner skolan (p.g.a. det strikta utgångsförbudet) i mitten på mars, var det allt annat än lugnt här. Bygget av det här huset började, efter spadatag och bön av våra pastorer, i juli. Vi hade då redan fått mycket ekonomisk hjälp från Sverige så att vi kunde komma igång. Målet var att bli klara med bottenplanet till nästa årskull skulle komma i februari. Samtidigt var hela "skelettet" med pelare och cementtak tvunget att bli klart parallellt så att det inte skulle störa och förstöra när väl första planet skulle börja användas. Så under barnens två månaders lov, efter en härligt julavslutning med sång och dans och julevangelium i december, var vi tvungna att lägga i högsta växeln.



Vi fick ta emot mer hjälp från Sverige, från såväl second hand affärer som privatpersoner, under hösten och vintern. Så vi jobbade därefter, dag som natt och hade ibland 10 avdelningar som Diwas skulle se över samtidigt; snickare, målare, spacklare, murare, golvläggare, byggarbetare, kaktare m.m. En del av dem jobbade dubbla pass och sov också över här på golvet. Samtidigt skulle vi lägga scheman, bli klara med årsplaneringarna, utbilda fröknarna, tillverka mer material, välja ut läroböcker, träffa föräldrar, ta in ansökningar, designa nya skoluniformer m.m. Helt galet var det 😊 Vi hade aldrig kunnat hålla den farten uppe, och även om det till en början var en lite lägre takt när väl skolan kom igång, så var det inte fel att bli "helt lediga" när utgångsförbudet trädde i kraft efter att vi bara haft skolan öppen i 1 månad.



De yngsta barnen kom den 10e februari och en vecka senare startade alla de andra. Andra måndagen ordnade vi en liten invigning utanför den nya förskolan och när de äldre eleverna gått över till sin byggnad fick förskolebarnens föräldrar följa med sina barn in i de nya lokalerna och vara med på en halvdag med sång och lek. Det blev sammanlagt 63 elever, nästan en dubbling från förra årets 37 elever, och verkligen max i vad vi tyckte att vi skulle kunna klara av. Vi har nu 7(!) årskurser uppdelade på 5 klasser. Vi anställde ytterligare två fröknar, de har tagit den yngsta gruppen (pre-nursery och nursery). Men det är bara precis att schemana går ihop, så vi hoppas på ytterligare lite ytterligare hjälp när skolan öppnar igen.

Ovetandes om att vi inte skulle kunna ta emot gäster på länge hade vi mycket besök under vintern. Först kom Evelina som var här för att hjälpa till, framförallt med skolan, i hela fem veckor. Efter det kom min yngsta syster och en av mina mostrar med sin familj. Det var riktigt härliga och fullspäckade dagar med såväl safari och andra turistresor som undervisning i församlingarna och arrangerande av ungdomsmöten. Innan de åkte hem firade vi en halvsvensk mysig jul med brasa på taket i Matigara. På juldagen fick dom vara med och inviga den senaste byggda kyrkan som vi fått hjälp att bygga från vänner i Trollhättan. En glädjens dag!

Efter det följde Friendship Church and Ministries 10-års jubileum som vi firade med flera av våra församlingar på plats. Allt blev inte riktigt som tänkt då strömmen gick och våra egna inte riktigt förstog vad ett jubileum går ut på. Vi fick dock en trevligt dag och vi blev enormt uppmuntrade av alla Bibelord och hälsningar från församlingarna i Sverige!



Många planer sen för våren fick vi dock, som överallt i världen, ställa in. I april väntade vi både vänner från Sverige och ett stort team praktikanter från en Bibelskola i Nagaland. Det kändes väldigt sorgligt, men vi hoppas på desto fler besök nästa år! Kanske har vi lite bättre möjligheter att ackommodera våra gäster då! (Detta är en förklädd inbjudan)



När larmet nått Sverige om hur hårda förbud man infört i Indien tog min pastor och pappa initiativet och startade en insamling bland de församlingar som står med oss i Sverige, och via Facebook. Vid första insamlingen fick vi, förutom hjälp till mat, även hjälp till skolan för att kunna befria våra skolbarns föräldrar från månadsavgifterna under tiden som skolan skulle vara stängd. Sen har vi hittills kunnat ta oss ut till nästan alla våra församlingar, därutöver två till byar, de familjer som tillhör skolan, lärare och byggarbetare, med matpaket på ca 20 kg var. Hittills har vi kunnat hjälpa 211 familjer på det sättet. Då vi fått ytterligare hjälp, är vi i startgroparna för att ta oss ut till fler.

När Diwas, och oftast en till av våra pastorer, varit ute för att distribuera matpaketen så har de noterat att ett likvärt stort behov har varit att komma med hopp och uppmuntran. Med polistillstånd och en skylt i fönstret på bilen har de kunnat göra dessa värdefulla besök som annars inte hade varit möjliga. Det har varit stor glädje och total uppslutning vid varje besök. I brist på annat att göra har byborna/församlingsmedlemmarna förberett ordentligt inför utdelningarna och allt har gått väldigt smidigt tillväga. På flera av platserna har de passat på att fira gudstjänst tillsammans och Diwas har fått öppna upp för dom vad Bibeln säger om att förtrösta på Gud. I en by där vi inte har nån församling bjöd de in att komma tillbaka och anordna nåt program när allt öppnar igen. Så hjärtan har också öppnats. Vid såna här tillfällen, och det är inte första gången vi har nån slags kris här, så känner vi ett sånt enormt stöd från er! Vi behöver inte sakna nåt eller bli skrämnda av det som händer omkring!

I april fyllde Timoteus två år. Han växer och utvecklas och blandar friskt sina tre språk. Han är full med energi och överraskar oss varje dag med allt nytt han lär sig. Trots att det är ganska intensivt att vara förälder till denna lilla kille så fyller han våra liv med så mycket solsken och kärlek. Han utdelar pussar, kramar och "I love you" mest hela tiden och är så go och omtänksam som man bara kan vara (mellan 2-års utbrotten vill säga 😊). Han verkar vara till lika delar uttråkad som han är rofylld över att få ha oss för sig själv, och lite mer närvarande.



Liksom er lär vi oss leva med mindre framförhållning, det senaste vi hört om skolorna är att vi ska få öppna igen i juli. Vi hoppas på det då barnen då nästan mist 4 månader av sin skolgång. Vi ser dock med förväntan på vad framtiden har när vi får träffa folk omkring oss igen. Vi har fått mycket tid att tänka och blicka framåt också och vi får lära oss att det händer saker och att Gud verkar även när inte kan vara särskilt aktiva. Kanske har ni också en ovanligt oplanerad sommar framför er, men vi önskar ändå att den ska få vara riktigt välsignad, skön och avkopplande!

Gud välsigne er och tack att ni står med oss!

Familjen Diwas, AnnaSara & Timoteus Lama

